

De Verwestering van de Stille Oceaan en de Onvermijdelijke Ineenstorting van de Hegemonie

Door Frank , 31 juli 2026

De Verwestering van de Stille Oceaan en de Onvermijdelijke Ineenstorting van de Hegemonie

Door Frank Dumon

In een mediaklimaat dat doordrenkt is van westerse propaganda en strategische myopie, vormen zeldzame momenten van helderheid een noodzakelijk tegengewicht. Een recent, diepgaand gesprek van eenentwintig minuten tussen de ervaren journalist George Galloway en de scherpzinnige analist en opvoeder KJ Noh, biedt zo'n moment. Het interview ontleedt de hachelijke, bijna-oorlogssituatie op het Koreaanse schiereiland en schetst een onverbloemd beeld van de systematische 'Oekraïnisering' van de Stille Oceaan. Voor wie de geschiedenis van de regio kent, en voor wie de patronen van westerse imperialistische expansie herkent, is de boodschap onmiskenbaar: we hebben op een haar na een catastrofale oorlog vermeden, en de voorbereidingen voor de volgende worden met volle teugen voortgezet.

Dit artikel dient niet slechts als een weergave van dat gesprek, maar als een uitgebreide, kritische evaluatie van de geopolitieke realiteit in Oost-Azië. Het onthult de eindeloze agressie van het Westen en de rol van lokale 'Quislings' – collaborateurs die hun eigen volk en regio opofferen aan de altaar van een stervende Amerikaanse hegemonie. Van de schijnsoevereiniteit van Zuid-Korea tot de tragische terugkeer van Amerikaanse militaire bases op de Filipijnen, en van de veerkracht van Noord-

Korea tot de technologische soevereiniteit van China: dit is een analyse van een wereld die op het randje van de afgrond balanceert, geduwd door een elite die de realiteit niet langer onder ogen kan of wil zien.

Zuid-Korea: Een Soevereine Staat in Naam, Een Amerikaanse Kolonie in Praktijk

Een van de meest onthullende en toch zelden besproken feiten in de westerse mainstream media is het gebrek aan daadwerkelijke soevereiniteit van Zuid-Korea. Hoogleraar KJ Noh wijst er terecht op dat het Zuid-Koreaanse leger, met een indrukwekkende maar misleidende sterkte van 3,6 miljoen manschappen, onder directe operationele controle staat van de Verenigde Staten. Dit is geen historische voetnoot; het is de actuele realiteit. De Verenigde Staten hebben de 'Operational Control' (OPCON) over de Zuid-Koreaanse strijdkrachten. In de praktijk betekent dit dat Washington, met een letterlijke 'vingerknip', een oorlog kan ontketenen waarbij Zuid-Korea als het eerste slachtoffer en het primaire slagveld zal fungeren.

Deze dynamiek werd pijnlijk duidelijk tijdens de provocaties van het vorige jaar, onder de huidige Zuid-Koreaanse president Yoon Suk-yeol. Het sturen van drones naar Noord-Korea was geen daad van onafhankelijke nationale verdediging, maar een roekeloze escalatie die naadloos aansluit bij de strategische doelstellingen van de Amerikaanse 'deep state'. Een tegenaanval van het Noorden zou onmiddellijk de volledige operationele controle aan de VS hebben overgedragen, wat de regio in een volledige oorlog zou hebben gestort. We hebben een kogel op millimeters gemist.

De aanwezigheid van denktanks en publicaties zoals **38 North**, die beweren dat Noord-Korea "geen opties meer heeft" en daarom een oorlog zal starten, is een klassiek voorbeeld van projectie en het creëren van een self-fulfilling prophecy. Zoals Noh scherp analyseert, is de bewering dat Noord-Korea geen opties heeft, in werkelijkheid een toegeving van de Amerikaanse strategen: zij hebben het diplomatieke pad geblokkeerd, de sancties opgevoerd tot een onmenselijk niveau, en Noord-Korea in een hoek gedreven waarin zelfverdediging de enige overgebleven optie is. Het Westen creëert de crisis om vervolgens de 'oplossing' te kunnen verkopen: verdere militariseren en onderwerping.

Noord-Korea: De Mythe van de 'Faalstaat' en de Realiteit van de Weerbaarheid

De westerse propaganda machine heeft decennialang gewerkt aan het beeld van Noord-Korea als een bizar, arm en geïsoleerd 'kluizenaarskoninkrijk'. De realiteit is echter aanzienlijk complexer en historisch genuanceerder. Tot eind jaren zeventig

was Noord-Korea economisch welvarender en industrieel geavanceerder dan Zuid-Korea, dat destijds door velen, inclusief westerse waarnemers, werd beschouwd als een gefaalde staat die enkel door massale Amerikaanse injecties overeind werd gehouden. Het beroemde 'Koreaanse wonder' waar in de jaren zestig over werd gesproken, verwees oorspronkelijk naar het Noorden, niet naar het Zuiden.

De ineenstorting van de Sovjet-Unie en de daaropvolgende, genadeloze westerse sancties hebben het land aan de rand van de afgrond gebracht. Toch heeft Noord-Korea, in tegenstelling tot veel andere staten die onder dergelijke druk bezweken, nooit zijn soevereiniteit opgegeven. Het land heeft vastgehouden aan zijn educatieve systeem, zijn technologische ontwikkeling en zijn steun aan soevereine bewegingen in het Globale Zuiden. De huidige economische heropleving, die zelfs door kapitalistische publicaties als de **Financial Times** en **The Economist** wordt erkend, is geen toeval of enkel het resultaat van Chinese hulp. Het is het directe resultaat van een gedisciplineerd, socialistisch ontwikkelingsmodel dat prioriteit geeft aan nationale onafhankelijkheid boven integratie in een roofzuchtig wereldwijd financieel systeem.

Westerse commentatoren proberen dit succes nu weg te wuiven als louter afhankelijkheid van China, maar dit is een intellectueel oneerlijke simplificatie. Noord-Korea heeft een synergetische relatie met zijn burens, maar het blijft een onafhankelijke speler met een eigen, bewezen ontwikkelingsstrategie. De erkenning van deze realiteit is een doorn in het oog van een Westen dat gelooft dat alleen liberale democratieën en vrije markten tot bloei kunnen komen.

De 'Oekraïnisering' van de Stille Oceaan: Een Blauwdruk voor Conflicten

De term 'Oekraïnisering' is geen toevallige metafoor; het is een beschrijvende term voor een concreet geopolitiek proces dat door de Verenigde Staten wordt geëxporteerd. Het patroon is inmiddels pijnlijk herkenbaar: identificeer een strategisch gelegen land, installeer of steun een willige lokale leiding, bouw een netwerk van militaire bases, voer gezamenlijke militaire oefeningen op die de buurstaat provoceren, en creëer de juridische en cognitieve infrastructuur om een conflict te legitimeren.

Dit proces is momenteel in volle gang in de Stille Oceaan, met Taiwan, Japan, Zuid-Korea en de Filipijnen als de primaire pionnen. De massale opbouw van strijdkrachten, de herhaalde 'rehearsals' (oefeningen) en de retoriek van dreiging zijn geen tekenen van afschrikking, maar van voorbereiding. Het is de klassieke 'security dilemma' dynamiek, opzettelijk geënceneerd door Washington om de regio te

destabiliseren en China in te sluiten.

De Verenigde Staten behandelen deze Aziatische naties niet als gelijkwaardige partners, maar als batterijrammen. Net zoals Oekraïne werd gebruikt om Rusland te verzwakken zonder dat er een enkele Amerikaanse soldaat aan het front stond, worden de Filipijnen, Japan en Zuid-Korea nu klaargemaakt om de eerste klappen van een conflict met China op te vangen. De lokale bevolkingen betalen de prijs, terwijl de strategen in Washington en Londen de risico's calculeren vanuit de veiligheid van hun eigen, verre hoofdkwartieren.

De Filipijnen: Het Nieuwe Slagveld en de Terugkeer van de Quislings

De situatie op de Filipijnen is wellicht de meest tragische en verontrustende illustratie van dit proces. Voor wie de geschiedenis van het land kent, is de huidige koers een gruwelijke omkering van de vooruitgang die werd geboekt na de val van de dictatuur. In 1991, na decennia van verzet tegen het Marcos-regime en met name na de uitbarsting van de Pinatubo-vulkaan, stemde de Filipijnse Senaat er historisch mee in om de Amerikaanse militaire bases te sluiten. De sluiting van de **Clark Air Base** en de **Subic Naval Base** was een overwinning voor de Filipijnse soevereiniteit en een directe weerspiegeling van de wil van het volk, dat decennia lang had geleden onder de ecologische en sociale gevolgen van de Amerikaanse militaire aanwezigheid.

Vandaag de dag zien we de terugkeer van diezelfde bases, gefaciliteerd door een regering die door KJ Noh terecht wordt bestempeld als een **Quisling'-dictatuur**. President Ferdinand Marcos Jr. volgt in de voetsporen van zijn vader, niet als een onafhankelijke leider, maar als een proxy voor Amerikaanse belangen. De Verenigde Staten hebben momenteel toegang tot minstens negen militaire bases op de Filipijnen, die worden volgeladen met geavanceerde raketsystemen en logistieke infrastructuur.

De heropening van Clark en Subic is geen lokaal veiligheidsvraagstuk; het is een essentieel onderdeel van de Amerikaanse 'Air-Sea Battle' doctrine. Het doel is tweeledig: ten eerste het creëren van een blokkade in de Zuid-Chinese Zee, een vitale levensader waar dagelijks voor biljoenen dollars aan handel en tien miljoen vaten olie doorheen stroomt. Ten tweede het faciliteren van een 'blinding decapitation attack' (een verblindende onthoofdingsaanval) diep in het Chinese achterland. De Filipijnen worden gebruikt als de ideale springplank voor een oorlog die het Filipijnse volk niet wil, tegen een buurland waarmee het historisch en

economisch verbonden is. De geschiedenis zal deze huidige leiderschap niet vergeven; zij ruilen de toekomst van hun natie in voor de vergankelijk gunst van een imperium dat hen uiteindelijk zal laten vallen zodra de eerste raketten vliegen.

China: Soevereiniteit, Technologie en de Grenzen van het Amerikaanse Rijk

De waanzin van de Amerikaanse strategie wordt pas echt duidelijk wanneer men de capaciteiten van het beoogde doelwit, China, objectief evalueert. China is niet het Oekraïne van 2014, noch is het een zwakke, afhankelijke economie. Het is de grootste economie ter wereld (gemeten naar koopkrachtpariteit), 's werelds grootste fabrikant, en beschikt over de grootste marine. Maar belangrijker nog, zoals analisten zoals Ben Norton correct opmerken, is China soeverein op vrijwel elk kritiek niveau.

China heeft territoriale soevereiniteit, maar ook technologische soevereiniteit, digitale soevereiniteit, financiële soevereiniteit (door de afname van de afhankelijkheid van de Amerikaanse dollar), en het beweegt zich snel richting energie-onafhankelijkheid. Het land beschikt over een van de meest geavanceerde 'Anti-Access/Area Denial' (A2/AD) systemen ter wereld, een netwerk van precisieraketten en verdedigingssystemen dat elke poging tot een conventionele invasie of blokkade tot een zelfmoordmissie maakt voor de aanvaller.

De westerse obsessie met het 'stelen van intellectueel eigendom' door China is een projectie van de eigen angst. De realiteit is dat China in 57 van de 63 kritieke, geavanceerde technologieën voorop loopt. Men kan geen technologie stelen uit de toekomst; men kan haar slechts ontwikkelen door middel van investeringen in onderwijs, onderzoek en een langetermijnvisie. China wordt geleid door ingenieurs en wetenschappers; de Verenigde Staten worden geleid door advocaten, lobbyisten en gefaalde zakenlieden. In een technologische en industriële wedloop is de uitkomst van deze demografische en bestuurlijke kloof onvermijdelijk.

Het meest absurde bewijs van de Amerikaanse paranoia is de aanval op de academische vrijheid. De recente sancties tegen instellingen zoals de Fudan University – een van de meest liberale en internationaal georiënteerde universiteiten van China, vol met academici die in het Westen zijn opgeleid – zijn een strategische zelfmoord. Door Chinese onderzoekers in de VS te intimideren, te beschuldigen van spionage, of erger, zoals in het tragische geval van Dan Hua Wang, onder verdachte omstandigheden te laten omkomen, sluit het Westen zichzelf op. Ze proberen de 'knowledge commons' (kennisgebieden) af te sluiten, maar in de praktijk versnellen ze alleen maar China's drive naar volledige zelfvoorziening. Het is een beleid dat niet alleen immoreel is, maar ook fundamenteel contraproductief.

De 'Grizzly Beer Fallacie' en de Morele Faillietverklaring van het Westen

Waarom streeft een verzwakte, intern verdeelde en door schulden geplaagde Verenigde Staten naar een existentiële oorlog met een supermacht als China? KJ Noh introduceert hier een treffende metafoor: de 'Grizzly Beer Fallacie'. Ongeveer zes procent van de volwassenen in de VS gelooft dat ze een grizzlybeer met hun blote handen kunnen verslaan. Dit is het niveau van strategische waanzin dat de huidige Amerikaanse 'deep state' kenmerkt.

De heersende elite is zo diep verweven met het idee van onbetwiste hegemonie, dat ze de ondergang van de wereld beschouwen als een aanvaardbare prijs voor het behoud van hun macht. Het is een vorm van uliem cynisme. Ze weten dat ze een middelgrote macht als Iran of Rusland (in een proxy-oorlog) al nauwelijks kunnen verslaan, laat staan een peer competitor als China. Toch gaan ze door met de escalatie, gedreven door een combinatie van historische arrogantie, institutionele traagheid en een morele leegte.

Deze dynamiek is niet nieuw voor wie de geschiedenis van het westerse imperialisme in Azië bestudeert. Van de Franse koloniale oorlog in Indochina tot de Amerikaanse vernietiging van Vietnam, en nu de poging om de opkomst van een onafhankelijk Azië te smoren, het patroon blijft hetzelfde: agressie, gevolgd door ontkenning, gevolgd door de zoektocht naar een nieuwe zondebok. Maar de wereld van 2026 is niet de wereld van 1950 of 1965. Het Globale Zuiden is niet langer bereid om de rekening te betalen voor westerse fouten.

Conclusie: De Noodzaak van Realisme en de Afwijzing van de Illusie

Het interview tussen George Galloway en KJ Noh is een wake-up call, maar het is een waarschuwing die door de westerse beleidsmakers waarschijnlijk genegeerd zal worden, totdat het te laat is. De 'Oekraïnisering' van de Stille Oceaan is geen abstracte theorie; het is een fysieke realiteit die wordt gebouwd met beton, staal en raketten op de Filipijnen, in Japan en in Zuid-Korea.

Voor waarnemers, journalisten en burgers in Europa is het van cruciaal belang om deze dynamiek te doorgronden en te benoemen. We moeten stoppen met het

herkauwen van de persberichten van het Pentagon en het State Department. We moeten de lokale 'Quislings' benoemen voor wat ze zijn: verraders van hun eigen volk die de regio in een vuurhaard veranderen voor de winst van een buitenlandse macht. En we moeten de veerkracht en het recht op zelfbeschikking van landen als Noord-Korea en China erkennen, niet als ideologische vijanden, maar als soevereine entiteiten die een legitieme plaats opeisen in een multipolaire wereld.

De prijs van de illusie dat het Westen zijn dominantie voor eeuwig kan handhaven door middel van militaire intimidatie, zal uiteindelijk betaald worden door de gewone bevolking van de Stille Oceaan. Het is aan ons om die illusie te doorbreken, de feiten onder ogen te zien, en ons te verzetten tegen de oorlogsmachine die, met een vinger aan de trekker, wacht op het kleinste excuus om de wereld in brand te steken. De geschiedenis zal oordelen over degenen die zwegen, en over degenen die, ondanks de druk, de waarheid bleven spreken.

Het vervolg komt binnenkort online: De Onbreekbare Band: De Synergie tussen China en Noord-Korea en de Stille Opstanding van een Soevereine Economie